

[Jens Møller.]

hvordan man havde tænkt sig der skulle opnås besparelser på uddannelsesstøttens område. Fra kristeligt folkepartis side vil vi mene, det bør ske på den måde, at der bliver stipendier til alle uanset forældrenes indtægt det første år, man studerer. Derefter må støtten gives i form af lån, der er rentefrie i studietiden. Derimod mener vi, at der vil kunne spares en del penge på støtten til eleverne i 10. klasse. Denne støtte bliver i alt for mange tilfælde brugt til stereoanlæg, luksusknallerter o. lign. Vi vil også gerne medvirke til en forkortelse af studierne de steder, hvor det kan gøres uden at forringe dem. Vi vil her gerne pege på vort forslag til en trindeling af de højere uddannelser, således at man allerede efter 2 år kan få en kompetencegivende eksamen, så man kan standse her og gå ud i erhvervslivet for så eventuelt at vende tilbage til studierne senere, hvis man ønsker det. En sådan ordning vil medføre besparelser både økonomisk og menneskeligt, og det sidste er vel ikke mindre vigtigt end det første.

Vi vil også gerne være med til en styrkelse af politiet, bl. a. gennem rationalisering af dets arbejde, og vi kan kun hilse med glæde, at man overvejer at skærpe strafferammen for grove narkotikaforseelser. Vi må dog her understrege, at det er mindst lige så vigtigt med et præventivt arbejde og en høj opklaringsprocent, da disse ting nok har en bedre virkning end højere straffe.

Statsministeren bebudede også, at han vil gøre en virkelig indsats for at opnå en begrænsning i det offentlige personaleforbrug. På dette område kan man også helt givet regne med kristeligt folkepartis støtte.

Statsministerens forslag om at erstatte nogle dyrtidsportioner med direkte tilskud fra det offentlige kan nok på mange måder virke ret radikalt, og det er det vel også, det kan man ikke komme uden om, det er et indgreb i overenskomsterne. Men den økonomiske situation med den voldsomme prisexplosion er vel af en sådan art, at det må kunne give baggrund for ekstraordinære forholdsregler. Disse voldsomme prisstigninger er noget, som enhver har kunnet føle, og jeg tror, der kan skabes stor forståelse hos befolkningen for, at der må gøres en indsats for at standse disse eller i hvert fald afdæmpe dem så meget, som det er muligt.

Her er det sandsynligt, at statsministerens forslag vil kunne virke ret godt, og jeg anser som en af fordelene, at det i hvert fald ikke stiller lønmodtagerne ringere — i hvert fald ikke den store almindelige gruppe af lønmodtagere — og at det samtidig ikke virker omkostningsforøgende og derved er med til at sætte priserne yderligere i vejret. For de grupper, der har de store indtægter, vil der blive tale om en vis nedgang i stigningstakten. De får noget mindre på denne måde. Men det må vel også være naturligt i en krisituation, at det er os med de store indtægter, der må bære de større byrder.

Vi må understrege, at overenskomster, der er indgået, ikke uden videre ensidigt kan hæves eller ændres, og det må derfor være en forudsætning for kristeligt folkepartis medvirken ved dette forslag, at det lykkes regeringen at forklare de forskellige parter på arbejdsmarkedet, hvad det drejer sig om, og få dem til at forstå, at situationen er så alvorlig for dansk økonomi, at dette forslag vil være bedre for landet som helhed og dermed også for lønmodtagerne end blot at køre videre og lade dyrtiden rase frit.

Det bør vel også nævnes, at statsministeren samtidig foreslår en udbyttebegrænsning og begrænsning i stigningen i tantiemer og andre indtægter, der falder uden for dyrtidsreguleringen.

Jeg kan altså konkludere, at kristeligt folkeparti i det store og hele er ganske godt tilfreds med statsministerens oplæg. Vi vil se på de enkelte forslag, efterhånden som de kommer frem, og vi vil gerne være med til at samarbejde om disse forskellige ting under forudsætning af, at de ikke betyder brud på indgåede aftaler, under forudsætning af, at de stiller alle lige, så at ingen grupper i befolkningen kommer til at bære større byrder end andre, og endelig under den forudsætning, at det ikke på nogen måde stiller de svageste dårligere. Jeg vil endda gå så langt her som til at sige, at selv om vi skal spare, så findes der grupper i befolkningen, som i høj grad trænger til større hjælp, end de får i øjeblikket. Jeg tænker her på visse grupper af pensionister, der er kommet temmelig voldsomt i klemme i den senere tid, og jeg tænker f. eks. på åndssvage.

Under forudsætning af, at regeringens forslag, efterhånden som de kommer frem, vil vise sig at tilgodese disse grupper og i